RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 105.499 van 15 april 2002
in de zaak A. 82.288/XIV-3486.

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
advocaat D. RAMBOER,
kantoor houdende te 4020 LUIK,
Quai Godefroid Kurth 12

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :
1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Angolese nationaliteit, op 29 januari 1999 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 december 1998 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 16 september 1998 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 3 december 1998;

Gezien de memorie van antwoord, de memorie van wederantwoord ten aanzien van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de toelichtende memorie ten aanzien van de minister van Binnenlandse Zaken;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de beschikking van 15 maart 2000 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 28 juni 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 19 september 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. DAHMANI die, loco advocaat D. RAMBOER verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur N. DUMONT, die verschijnt voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de minister van Binnenlandse Zaken;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 1 augustus 1998 en zich vluchteling verklaart op 3 augustus 1998; dat op 16 september 1998 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 2 december 1998 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is; dat deze is gemotiveerd als volgt:

> "Opgemerkt moet worden dat betrokkene niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij effectief uit Cabinda afkomstig is. Betrokkene bleek volgens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal niet in staat een aantal gestelde kennisvragen in verband met geografie en de bestaande etnieën in Cabinda te beantwoorden. Vooreerst is betrokkene onwetend over de ligging van Dinge, het dorp waar hij zou opgegroeid zijn. Betrokkene stelt dat Dinge zou deel uitmaken van de stad Landana en dat het een zeer klein dorp zou zijn. In werkelijkheid ligt Dinge echter op een dertigtal kilometer van Landana en gaat het om een stadje en niet om een klein dorp zoals betrokkene stelt (zie landkaart Cabinda). Op de vraag welke steden of dorpen in de buurt van Dinge liggen antwoordt betrokkene enkel "Kakongas" te kennen, plaatsnaam die echter niet op de landkaart voorkomt. Verder beweert betrokkene geboren te zijn in het dorp Dambas, dat volgens zijn verklaringen in het Noorden van de Enclave zou liggen, zonder dat betrokkene hierover meer details kon verstrekken. Na verificatie blijkt echter dat Dambas niet in Cabinda, maar wel in de Angolese provincie Uige gelegen is. Merkwaardig is tevens dat uit de kiezerskaart die betrokkene voorlegde ter ondersteuning van zijn asielaanvraag blijkt dat hij in Luanda zou geboren zijn. Als betrokkene hiernaar gevraagd wordt antwoordt hij dat het zeer zeker om een vergissing gaat. Verder was betrokkene evenmin in staat een exact antwoord te geven op de vraag welke etnieën Cabinda bevolken.
>
> Volgens zijn beweringen zouden dat de Bawoios, de Ovimbundus en de Umbundus zijn, antwoord dat totaal niet overeenstemt met de werkelijkheid. De Umbundus en Ovimbundus zijn namelijk etnieën die helemaal niet voorkomen in de provincie Cabinda (cfr. etnische kaart Cabinda).
>
> Wat betreft betrokkenes talenkennis moet opgemerkt worden dat hij het Kikongo (taal van de Bakongo-etnie waartoe hij beweert te behoren) helemaal niet beheerst omdat zijn moeder het hem nooit zou geleerd hebben. Van het Fioti, de omgangstaal in Cabinda, heeft betrokkene geen enkele notie. Hij stelt dat het Fioti zou gesproken worden door één of andere etnie in Cabinda (die hij niet kan definiëren) en dat men in Dinge deze taal helemaal niet spreekt. Bovenstaande vaststellingen doen ernstige twijfels rijzen met betrekking tot betrokkenes ware herkomst.
>
> Bovendien moet opgemerkt worden dat betrokkene, die stelde sinds zijn geboorte lid te zijn geweest van Flec, niet in staat was de correcte benaming te geven van deze partij. Betrokkene had het over "Fron de Liberacao Enclave de Cabinda", benaming

die niet overeenstemt met de werkelijke Portugese benaming (cfr. Political Parties of Africa and the Middle East). Verder stelde betrokkene sinds 1990 de functie van mobilisator te hebben uitgeoefend en tracts en affiches te hebben verspreid in omliggende dorpen, doch betrokkene was niet in staat namen te geven van desbetreffende dorpen. Betrokkene heeft bijgevolg evenmin aangetoond dat hij effectief politieke activiteiten zou hebben gehad binnen het Flec. Wat betreft betrokkenes beweringen als zou hij op 15 april 1992 zijn gearresteerd en naar aanleiding daarvan zijn opgesloten in een gevangenis in Luanda, moet opgemerkt worden dat ook aan deze verklaringen geen geloof kan gehecht worden. Betrokkene stelt namelijk niet te weten in welke gevangenis hij zou gezeten hebben (naam), noch waar deze zich zou bevonden hebben en dit terwijl hij er ruim een jaar (namelijk van 15 april 1992 tot mei 1993) zou verbleven hebben. Betrokkene kon trouwens geen enkel detail verschaffen met betrekking tot zijn detentie. Merkwaardig is in dit verband ook nog dat de door betrokkene voorgelegde kiezerskaart nr. 1055462 - die een vingerafdruk draagt - afgeleverd werd op 16 juni 1992. Op 16 juni 1992 zat betrokkene echter - althans volgens zijn verklaringen voor het Commissariaat-generaal (...) - opgesloten in een gevangenis in Luanda. Het is vrij ondenkbaar dat deze kiezerskaart hem tijdens zijn detentieperiode zou zijn afgeleverd.

Er kan bijgevolg geen enkel geloof meer gehecht worden aan betrokkenes relaas.

Betrokkene blijkt niet in het bezit te zijn van enig document dat de controle van zijn reisweg mogelijk zou kunnen maken.

Tenslotte bevat betrokkenes verzoekschrift tot instelling van een dringend beroep geen enkel ander element dat vermag de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken te wijzigen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 16 september 1998.

(...)";

2.1. Overwegende dat de eerste verwerende partij de onontvankelijkheid van het verzoekschrift opwerpt doordat het is opgesteld in de Franse taal terwijl artikel 51/4, §3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zou bepalen "dat de taal van de toebedeelde taalrol ook voor de Raad van State moet worden gebruikt";

2.2. Overwegende dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift vraagt dat de zaak behandeld wordt door een Franstalige kamer;

2.3. Overwegende dat, luidens artikel 51/4, § 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, in een eventuele procedure voor de Raad van State de taal wordt gebruikt die overeenkomstig artikel 51/4, § 2, van deze wet is gekozen of bepaald;

Overwegende dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen het gebruik der talen door de Raad van State en door de vreemdeling die bij de Raad een verzoekschrift wenst in te dienen;

2.3.1. Overwegende dat uit het overgelegde administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 3 augustus 1998 om bijstand van een tolk heeft verzocht; dat, overeenkomstig § 2, derde lid, van het voornoemd artikel 51/4, vervolgens het Nederlands als taal van het onderzoek werd aangeduid en dat de verzoekende partij hierover werd geïnformeerd; dat uit het voorgaande volgt dat de zaak voor de Raad van State in het Nederlands dient te worden behandeld; dat het verzoek wordt afgewezen;

2.3.2. Overwegende, enerzijds, dat luidens artikel 66, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State "de partijen die niet onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken (voor de Raad van State) voor hun akten en verklaringen, de taal mogen gebruiken welke zij verkiezen";

Overwegende, anderzijds, dat voornoemd artikel 51/4, § 3, in vrij algemene bewoordingen is opgesteld; dat deze bepaling niet verduidelijkt wie de betreffende taal moet gebruiken zodat ze, ruim gelezen, evengoed ook kan slaan op de vreemdeling die bij de Raad van State een verzoekschrift instelt; dat dergelijke extensieve interpretatie evenwel bezwaarlijk te verenigen valt met de restrictieve wijze waarop beperkingen aan de taalvrijheid van particulieren moeten worden gelezen; dat indien het de bedoeling ware geweest ook de vreemdeling een verplichting inzake taalgebruik op te leggen, de wetgever zulks ondubbelzinnig had moeten doen blijken, doch dit niet het geval is; dat in de parlementaire voorbereiding enkel gewag wordt gemaakt van de tijdens het onderzoek of de rechtspleging, met andere woorden door de overheden, te gebruiken taal; dat nergens een aanwijzing te vinden is dat ook de vreemdeling zelf gehouden is deze taal te gebruiken; dat de memorie van toelichting stelt dat het de bedoeling van de nieuwe wetsbepaling is "een klare en duidelijke regeling voor het taalgebruik vast te leggen bij het onderzoek van de asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken, de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen" (Parl. St. Kamer 1995-1996, nr. 364/1, 31); dat het aan de afdeling wetgeving van de Raad van State voorgelegd ontwerp als volgt luidde : "De taal die werd vastgelegd voor het onderzoek van de in § 1 bedoelde aanvraag blijft gehandhaafd tijdens de procedure voor de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en is de taal van de rechtspleging voor de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen" (Parl. St. Kamer, 1995-1996, nr. 364/1, p. 80); dat hieruit duidelijk blijkt dat het enkel de bedoeling was de taal te bepalen waarin de asielaanvraag en de eventuele daaropvolgende beroepen, met inbegrip van de beroepen voor de Raad van State, moeten worden behandeld;

Overwegende dat, ondanks de algemene bewoordingen waarin artikel 51/4, § 3, is gesteld, die bepaling aldus moet opgevat worden dat ze enkel slaat op het taalgebruik door de erin vermelde overheden en geen afbreuk doet aan artikel 66, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat artikel 51/4, § 3, van de vreemdelingenwet niet de taal regelt waarin het verzoekschrift, ingediend door een

vreemdeling of zijn advocaat, moet zijn gesteld; dat de exceptie aangevoerd door de eerste verwerende partij ongegrond is;

3.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een enig middel de vernietiging van de bestreden beslissing vraagt om reden dat de motivering van de beslissing gebrekkig en niet afdoende is en dat de eerste verwerende partij een manifeste beoordelingsfout zou hebben begaan; dat zij wat het eerste motief betreft van de bestreden beslissing -de verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij effectief uit Cabinda afkomstig is- te dezen in het Frans stelt wat volgt :

"A) Quant à la motivation de la décision qui consiste à mettre en doute l'origine Cabindaise du requérant

1. Il est tout d'abord reproché au requérant de ne pouvoir préciser la situation de Dingé, le village où il aurait passé sa jeunesse.

Le requérant a décrit Dingé comme un village à proximité de Landana.

D'après les informations du C.G.R.A., il s'agirait d'une petite ville à plus ou moins 30 kilomètres de Landana.

On n'aperçoit pas l'importance de "l'erreur" commise par le requérant, ni en quoi sa déclaration démontrerait qu'il ne peut décrire la situation exacte de Dingé.

Tout est en effet question d'appréciation en l'espèce. Et ce qui sera pour l'un une petite ville, sera pour une personne un village.

L'essentiel est quand même de constater que le requérant situe correctement Dingé à proximité de Landana et que cette ville se trouve au Cabinda.

Par ailleurs, le fait que Kakongas ne se trouve pas sur la carte n'est pas un élément de nature à insinuer le doute quant à la véracité des dires du requérant.

Il convient également de noter par ailleurs, que le requérant peut citer plusieurs villages et villes autour de Dingé et de Landana, comme par exemple : Necuto, Ciao-Cuntena et Chimvula, Lico et Bichequeté (sur la route de Dingé).

2. Il déclare être né à Damba qui se trouverait, d'après l'interprétation des propos du requérant par le C.G.R.A. au nord de l'enclave de Cabinda, alors que cette ville se trouve dans la province angolaise Uige.

Le requérant nie avoir jamais déclaré que Damba se trouve au nord de l'enclave mais bien avoir indiqué que cette ville doit être située au Nord de l'Angola.

Il s'agit manifestement d'une erreur de compréhension ou de retranscription de la part de la partie adverse.

3. Quant aux ethnies peuplant Cabinda.

La réponse du requérant à la question de savoir quels peuples sont représentés au Cabinda serait incomplète.

Il ferait état de deux ethnies qui ne sont nullement représentées au Cabinda (cfr. carte ethnique de l'enclave), à savoir les Uvubundus et les Umbundus.

A cette allégation, Monsieur XXX répond par les éléments suivants:

a. Il n'a pas cité toutes les ethnies de Cabinda qu'il connaissait comme les Bavilis, les Briombis, les Basundis, les Balengis ou les Bakokis.

b. S'il a parlé des Umbundus et Uvubundus, c'est parce que ces populations, si elles ne sont pas originaires du Cabinda, y sont installées depuis longtemps (annexion du Cabinda par l'Angola) pour travailler dans les gisements de pétrole.

Cet argument n'est donc pas déterminant et ne permet en tout cas pas de conclure qu'il existe un doute sérieux quant à la provenance réelle Cabindaise du requérant, et qu'en conséquence sa demande serait manifestement frauduleuse.

4. Les connaissances linguistiques du requérant (langue de Cabinda)

Il est également reproché à Monsieur XXX de ne pas parler la langue véhiculaire du Cabinda (Fioti).

Le requérant tient à expliquer cette situation.

Depuis son enfance, ses parents lui ont appris le Portugais estimant que parler le Portugais était un luxe.

Par ailleurs, le requérant a fait ses études en Portugais.

Les dialectes étant méprisés dans son milieu. C'est la raison pour laquelle le requérant n'a pas appris d'autre langue.

5. Quant au nom du parti auquel il appartient (FLEC)

Il est reproché au requérant de ne pas avoir cité correctement le nom du parti auquel il appartient dans la mesure où il a nommé celui-ci comme étant le "Fron de Liberacào Enclave de Cabinda" et non le “Frente de Liberacao Enclave de Cabinda”.

En réalité, le mot "Fron" est couramment utilisé pour nommé le parti dans le jargon des jeunes.

Il s'agit donc d'un diminutif du mot “Frente” et non pas d'une erreur qui mettrait en doute la véracité du récit du requérant.”;

3.2. Overwegende dat de commissaris-generaal, wat het eerste motief betreft, hierop in zijn memorie van antwoord repliceert als volgt:

“In een enig middel werpt verzoeker op dat de bestreden beslissing inadequaat en gebrekkig gemotiveerd is. Eveneens zou verweerder bij het nemen van de beslissing een appreciatiefout hebben gemaakt.

Verzoeker werkt zijn middel uit in verschillende onderdelen.

Voorafgaandelijk wenst verweerder op te merken dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgenomen overwegingen dat de Commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de bedrieglijkheid van verzoekers asielaanvraag.

1. In een eerste onderdeel reageert verzoeker op de bestreden beslissing wanneer deze aan zijn afkomst uit Cabinda twijfelt.

1.1. Mbt. de ligging van zijn geboortedorp Dinge.

In de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat verzoeker de exacte ligging van zijn geboortedorp niet kan situeren. De Commissaris-generaal kwam op basis van de verklaringen van verzoeker tot deze conclusie. Geenszins is Dinge een klein dorpje, zoals verzoeker beweert (zie verhoorverslag Commissariaat-generaal (CGVS), 05 november 1998, pag 2). Van verzoeker, die in Dinge beweert te zijn opgegroeid kan toch minstens worden verwacht dat hij een elementaire kennis van zijn streek van herkomst bezit. Geenszins werden hieromtrent aan verzoeker vragen gesteld die vatbaar zijn voor interpretatie of subjectieve appreciatie. Evenmin gaf verzoeker tijdens het interview voor het CGVS de opsomming van namen van steden in de buurt van Dinge en Landana, hetgeen hij nu in zijn verzoekschrift wel doet, hoewel hij op het CGVS daartoe de mogelijkheid kreeg en hem daaromtrent directe vragen werden gesteld (zie verhoorverslag CGVS, supra, pag. 3-4).

1.2. Ivm. zijn geboortedorp Damba zou verzoeker nooit hebben verklaard dat het in het noorden van de enclave Cabinda zou zijn gelegen.

Verweerder verwijst naar de nota's van de verklaringen die verzoeker op het CGVS aflegde. Verzoeker verklaarde te zijn ‘geboren in Cabinda’, (zie nota's CGVS, supra, pag l). Toen hem werd gevraagd waar exact hij geboren was verklaarde hij dat in Damba te zijn geboren. Dit is volgens hem gelegen in de buurt van een klein stadje, Miconje genaamd, ergens ‘in het noorden’ (zie nota's CGVS, supra, pag l). Hieruit kon de Commissaris-generaal terecht concluderen dat verzoekers geboortedorp in het noorden van de enclave Cabinda was gelegen.

1.3. Mbt. de bevolking van Cabinda.

Verzoeker verklaart heden dat hij tijdens het interview voor het CGVS niet alle bevolkingsgroepen die hij in Cabinda kende heeft geciteerd. Nochtans kreeg hij daartoe de mogelijkheid en werden hem hieromtrent directe vragen gesteld (zie nota's CGVS, supra, pag 7). Terecht merkt de bestreden beslissing dan ook op dat verzoeker bevolkingsgroepen citeert die niet afkomstig zijn uit Cabinda, maar wel bevolkingsgroepen zijn die in Cabinda werkzaam zijn.

1.4. Mbt. de talenkennis van verzoeker.

De Commissaris-generaal heeft in de bestreden beslissing vastgesteld dat verzoeker noch de omgangstaal van de etnie waartoe hij beweert te behoren beheerst, ook verklaarde hij het Fioti, de omgangstaal in Cabinda, niet te spreken. Hij verklaarde zelfs dat deze taal in Dinge niet gesproken wordt. Deze vaststellingen zijn allen gebaseerd op verzoekers verklaringen en blijken uit het administratief dossier (zie nota's CGVS, supra, pag 5-6).

(...)";

3.3. Overwegende dat de minister van Binnenlandse Zaken heeft verzuimd binnen de vastgestelde termijn een memorie van antwoord in te dienen;

3.4. Overwegende dat de verzoekende partij in haar toelichtende memorie het volgende uiteenzet met betrekking tot haar kritiek op het eerste motief van de bestreden beslissing :

> "Wat betreft zijn Cabindese oorsprong
> Verzoeker heeft in zijn verzoekschrift de redenen uitgelegd waarom de aardrijkskundige gegevens onvolledig waren, en namelijk dat de voorwaarden van zijn aanhouding van die aard waren dat zij een destabiliserende werking hebben gehad op zijn psychisme, zodat ook nu nog feiten uit het verleden voor hem onduidelijk zijn.
> Hier kan het wel gekende symptoom van "verdringing" (refoulement) meespelen, subjectief mecanisme dat als gevolg heeft dat men feiten, die als onaangenaam worden ervaren, niet kunnen worden door het geheugen opgeroepen.
> Nochtans moet worden vastgesteld dat verzoeker toch over een elementaire kennis beschikt wat betreft de plaats waar hij leefde (Dinge), bepaalde bevolkingsgroepen aanwezig in Cabinda zoals de Bakongo en de Bavoio, alsmede de aanwezige ingeweken bevolkingsgroepen, de Umbundu en de Uvumbundu.
> Dat hij de taal van zijn eigen oorspronkelijke bevolkingsgroep (Bakongo) niet machtig is, is op een aanvaardbare manier uitgelegd, en des te meer begrijpelijk daar zijn eigen gezin uit de plaats van oorsprong was weggegaan om zich elders te vestigen, en nadien verzoeker studies begon in de hoofdstad van Cabinda, Tchiowa.
> Wat betreft dit oorspronkelijk geboorte dorp (Damba), dient opgemerkt dat verzoeker deze plaats al zeer jong verliet, toen hij ongeveer drie jaar oud was, en hij niet in Damba maar wel in Dinge wortel schoot.
> (...);"

3.5. Overwegende dat het niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van dit dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is gekomen;

Overwegende dat, wat de kritiek van de verzoekende partij betreft op de vaststelling van de commissaris-generaal dat de verzoekende partij onwetend is over de ligging van Dinge, het dorp waarin zij zou zijn opgegroeid, uit de overgelegde stukken blijkt dat verzoekende partij, die verklaarde in Dinge te hebben gewoond sinds zij vijf jaar was tot aan haar vlucht, Dinge niet kan situeren, noch verder kwam dan het situeren van enkele kleine dorpjes (Tola, Kiulu en Naculu) en een stad (Kakongas) in de buurt van Dinge; dat van iemand die althans beweert in Dinge te zijn opgegroeid, verwacht kan worden dat hij een elementaire kennis heeft van de streek van herkomst; dat de omstandigheid dat de verzoekende partij er thans in haar verzoekschrift wel in slaagt enkele dorpen en steden rondom Dinge en Landana te duiden, hieraan geen afbreuk doet; dat de commissaris-generaal redelijkerwijs op grond van de verklaringen van de verzoekende partij zoals die

voorlagen op het ogenblik van de beslissing, kon oordelen dat verzoekende partij onwetend was over de ligging van haar geboortedorp;

Overwegende dat, wat de kritiek van de verzoekende partij betreft op de vaststelling van de commissaris-generaal dat de verzoekende partij het dorp Dambras waar hij zou zijn geboren, niet kan situeren, de vaststelling van de commissaris-generaal steun vindt in het gehoorverslag van de commissaris-generaal; dat hieruit immers blijkt dat verzoekende partij verklaarde in Cabinda te zijn geboren, in Damba, een dorpje in de buurt van Miconje dat een kleine stad zou zijn in het noorden; dat de kritiek terzake van de verzoekende partij faalt in feite;

Overwegende dat, wat de kritiek van de verzoekende partij betreft op de vaststelling van de commissaris-generaal dat de verzoekende partij evenmin in staat was een exact antwoord te geven op de vraag welke etnieën Cabinda bevolken, de verzoekende partij niet verder komt dan de blote bewering dat zij niet alle etnieën heeft geciteerd die zij kende; dat nochtans niet wordt betwist dat haar hiertoe de kans werd geboden; dat zij geen argument - laat staan een valabel- aanvoert waarom ze ter zake heeft gezwegen; dat uiteraard dit niet- gemotiveerd stilzwijgen niet kan impliceren dat de commissaris-generaal ten onrechte besloot dat de verzoekende partij niet in staat was een exact antwoord te geven op de vraag welke etnieën Cabinda bevolken; dat verder de uitleg van de verzoekende partij in het verzoekschrift met betrekking tot de Umbundus en de Ovumbundus niet meer is dan een blote bewering waarvan de verzoekende partij verzuimt ook maar een begin van bewijs aan te reiken; dat zulks geen afbreuk doet aan de vaststellingen van de commissaris-generaal;

Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie, die een memorie van wederantwoord is ten aanzien van de eerste verwerende partij en een toelichtende memorie ten aanzien van de tweede verwerende partij, aanvoert dat “de voorwaarden van (haar) aanhouding van die aard waren dat zij een destabiliserende werking hebben gehad op (haar) psychisme, zodat ook nu nog feiten uit het verleden voor (haar) onduidelijk zijn” en dat “hier (...) het wel gekende symptoom van ‘verdringing’ (refoulement) (kan) meespelen, subjectief mec(h)anisme dat als gevolg heeft dat (...) feiten, die als onaangenaam worden ervaren, niet kunnen worden (opgeroepen) door het geheugen” en dat “in situatie van spanning, (...) het voor verzoeker blijkbaar onmogelijk is geweest deze feiten op te roepen die voor hem als het meest pijnlijk overkwamen”; dat de verzoekende partij dit verweer of deze rechtvaardiging nooit in de loop van de asielprocedure heeft aangevoerd; dat zij dit verweer of grond van verschoning niet op een ontvankelijke wijze voor het eerst in een memorie kan aanvoeren nu zij dit in haar inleidend verzoekschrift op regelmatige wijze had kunnen doen en dit ongeacht de vraag of zij dit voor het eerst voor de Raad van State vermag aan te voeren;

4. Overwegende dat er geen gegrond middel werd aangevoerd tegen het eerste motief van de bestreden beslissing; dat dit motief determinerend is en de bestreden beslissing op zich kan dragen; dat de verzoekende partij ook nog kritiek uit op de overige motieven van de bestreden beslissing; dat er geen reden is om deze te onderzoeken; dat de overige kritiek in het middel zich immers richt tot een overtollig motief, zodat de eventuele onregelmatigheid ervan niet van die aard is om de bestreden beslissing aan te tasten; dat deze kritiek in het middel, voor zover deze zich richt tot een overtollig motief, niet dienstig kan worden ingeroepen; dat het middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijftien april tweeduizend en twee, door :

de HH.	G. DEBERSAQUES,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	W. GEURTS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

W. GEURTS. **G. DEBERSAQUES.**